Mizah

Bayramda Atlı Karınca:

— Geçen Bayramda bindik, hâlâ yanmadı!

Acele etmiş!

Çok samimî arkadaştılar. Onun için, birbirleriyle teklifleri yoktu. Arkadaşı bir gün:

— Yahu! Birader, dedi. Darılma ama, senin ne aksi karın var böyle! Hiç bir şeye peki demiyor, ağzından «hayır» dan başka şey çıkmıyor. Sen nasıl evlendin bununla?

Betbaht koca:

— Onu ne sen sor, ne ben söyliyeyim, dedi. Çok küçükken aldım. Daha «hayır» demesini öğrenmemişti. Keşke biraz daha bekleseydim!

Alın yazıları

Kahvede, iki adam dertleşiyorlardı. Bir tanesi:

— Bizim hanım işi ilerletti, dedi. Şimdi oturmuş, roman yazıyor. Hem de, basacak kitapçıyı da bulmuş. Yâni, sade zevki için değil, para için yazıyor.

Ötekisi:

— Bizim hanım da para için yazar, dedi.

— Ya, demek o da roman yazıyor ha?

— Hayır, kendisi Ankarada. Her ay başında para için mektup yazar.

Birbirinin dengi

Hanımefendi, moda olsun diye sipahi ocağına yazılmış, ata binmek için ders almıya başlamıştı. İlk gün binicilik hocası:

— Şimdiye kadar hiç ata bindiniz mi? diye sordu.

Kadın cevap verdi:

— Hayır. Ömrümde hiç ata binmiş değilimdir.

Hoca, ellerini uğuşturdu:

— Mükemmel! dedi. Size şu atı verelim: Onun da üzerine şimdiye kadar hiç kimse binmemiştir, gayet iyi anlaşırsınız...

FIKRALAR

Ağzınıza lâyık!

Sirkecinin, hacı ağalarile, Şam babalariyle meşhur lokantalarından birine girdi. Listeye bakarak, bir yemek getirtti. Fakat yiyemedi. Başka birini tecrübe etti, onu da beğenmedi. Nihayet, kızgın bir tavırla, garsonu çağırdı:

— Bana baksana! dedi. Bu yemeklerin hepsi çiğ. Lokanta sahibini istiyorum.

Garson başını eğerek:

— Hay hay, efendim. Şimdi göndereyim, dedi. Ondan her halde memnun kalırsınız: Çünkü çok pişkindir...

Pazarlık

Amerika harbe girmeden evvel, Japonya, bir anlaşma zemini aramak üzere, temaslara başlamıştı. Vaşingtona gelen Japon heyeti başkanı Roosevelt'le görüşürken, memleketinin taleplerini ileri sürdü:

— Büyük Okyanusun yarısını biz istiyoruz, dedi.

Roosevelt derhal cevap verdi:

— Hay hay! Büyük Okyanusun yarısını size veririz. Fakat yarısından aşağısını, yâni dip kısımını. Razı mısınız?

Patates cenapları

Cihat Baban'ın odasında bir kaç arkadaş toplanmışlar aralarında bulunmıyan birinden bahsediyorlardı. Cihat, onların sözünü kesti:

— Bırakın canım, şunu! dedi. Patates gibi bir adamdır o!

Ötekiler hayretle sordular:

— O nasıl şey öyle?

— Nasıl olacak: Hep geçmişleriyle öğünür. Yâni işe yarayacak tarafı toprak altında.

Yanlış — doğru

Üstat Nalbantoğlu Hıfzı Ankaradan yeni gelmişti. İstanbuldaki ahbaplarından biri:

— Ne var, ne yok Ankarada? diye sordu. Ahmet Poyraz'ı gördün mü? Karısından ayrılmış. Yalnız, yağ ticaretinde epey kazanmış. Doğru mu?

Nalbantoğlu gülümseyerek cevap verdi:

— Doğru, doğru amma, yalnız bir iki noktada yanlışın var. Evvelâ, o senin dediğin Ahmet Poyraz değil, Mehmet Lodos'tur. Karısından boşanmadı, bilâkis evlendi. Yağ ticareti değil, bal ticareti yapıyordu ve kâr etmedi, zarar etti. Üst tarafı doğru.

Ölü uykusu

Sabahleyin uyandığı zaman, vakit hayli ilerlemişti. Hemen kalktı, alelacele giyindi. Klişehaneye gittiği zaman bir saat geç kalmıştı. Kenan Dinçman çıkıştı. İşçi evvelâ özür diledi. Sonra biraz kafa tutmak istedi:

— Vallahi, on beş senedir yanınızda çalışıyorum, dedi. Hayatımda bir gün işimin başına bir saat geç gelmişim. Buna bu kadar kızmakta mâna var mı?

Kenan Dinçman gülümseyerek cevap verdi:

— Bir saat geç gelmenize kızmıyorum. Fakat, dün ve evvelisi gün neredeydin! Onu soruyorum!

Rekor

Pek talihsiz bir adam olduğundan bahsediyordu..

— Dünyada ne kadar kaza, belâ varsa hepsi beni bulur. Şimdiye kadar üç kere tramvay kazası geçirdim, iki kere otomobil altında kaldım. Bir kere bacağımı, dört kere kolumu kırdım. Zatülcenpten zatürreeye, tifodan hummaya kadar bütün hastalıkları geçirdim. Girip çıkmadığım hastahane, yatmadığım koğuş kalmadı.

Adamı dinleyen profesör Salih Murad:

— Her halde, dedi, doğum koğuşuna girmemişsinizdir!.

Adam, esefle başını salladı:

— Ne münasebet! dedi. Bu kazalı, belâlı dünyaya oradan geldim!

Islık

Bizim Sait Kesler gayet sakin bir adam olmakla tanınmıştır. Geçen gün gazetede arkadaşlarından Hüseyin Şehsuvar:

— Sen hiddetlendiğin zaman ne yaparsın? diye sordu.

Sait Kesler cevap verdi:

— Islık çalarım.

— Hayret! Ben senin ıslık çaldığını hiç duymadım...

Sait Kesler, sâkin bir tavırla cevap verdi:

— Islık çalmasını bilmem çünkü...

Şöhret

«Son Dakika» gazetesinin açtığı sinema artisti müsabakasına girmek üzere, kazanmaması ihtimali yüzde yüz olan genç bir kadın gelmişti. Resmini çektirip ismini yazdıracaktı.

Âsım Us:

— Adınız? diye sordu.

— Cahide Sonku.

Âsım Us şaşırmıştı. Meşhur bir artistimizin ismini kullanmakta ne mâna vardı!

— Hayret! Tanınmış bir isim bu! dedi.

Kadın sırıttı:

— Tahmin ederim, efendim. dedi. On beş senedir Beyoğlunda dolaşıp duruyorum.

Hay ağzını öpeyim!

Hastalığı esnasında karısı çok iyi bakmıştı. Bunu doktor bile tasdik ediyor:

— Hayatınızı karınıza borçlusunuz, diyordu.

İyi olan hasta hemen:

— Ya? dedi. Demek siz alacağınızı ona devrediyorsunuz ha? Karım nâmına teşekkür ederim!.

SAYI: 58 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 15 AĞUSTOS 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

MİZAH

Sevgili ve sayın okurlarının Şeker Bayramını kutlar, onlara mesut günler temenni eder.

Suyuna Tirid

Gene böyle bir yaz Ramazanında bektaşi babasının evine gitmişler.. Bir de bakmışlar ki, baba erenler güpegündüz çilingir sofrasını kurmuş, pul şişesini kuyuya sallandırmış. Oh... Gel keyfim gel!

— Yahu, dedem! demişler. Yarın ahrette huzuru Rabbilâlemine ne yüzle çıkacaksın? Biraz imsâk üzerine ol. Oruç tut!

Bektaşi, filosofane gülmüş:

— İş olacağına varır be! demiş. Zaten bende bu huy oldukça, oruç da tutsam Allah gene inanmaz.

Hayret etmişler ve sormuşlar:

— Neden?

— Neden olacak be imanım, şaka ediyorum sanır!.

Mübarek Ramazan bitti demektir; Allah nice nice senelere eriştirsin, iki gün sonra da bayram. Fakat, şu boş keselerimize bakıp da hayıflanmamak, bir bayram sevincine kapılmak imkânı var mı? Hani birisi çıkıp:

— Yahu tasalanmayın, bu bayram şakadan bayram!

Dese, zannederim hepimiz inanacağız. Çünkü; «bayram geliyor» diye, hangimiz üstümüze veya çoluk, çocuğumuza bir toplu iğne alabildik.

Hani bektaşi bir münasebetini getirmiş de:

— Yahu! demiş. Sizleri bir türlü anlıyamıyorum. Ramazana: «hem on bir ayın sultanı» diyorsunuz, hem de gider gitmez arkasından düğün, bayram ediyorsunuz!

Bu sözü söyliyen erenler, gelsin de şimdi halimizi görsün. Bak; «bayram geliyor» diye seviniyor muyuz, yoksa dut yemiş bülbül gibi elimiz şakağımızda somurtup duruyor muyuz?.

Hey gidi, hey! Onlar da bir günmüş!.

Mizahçı

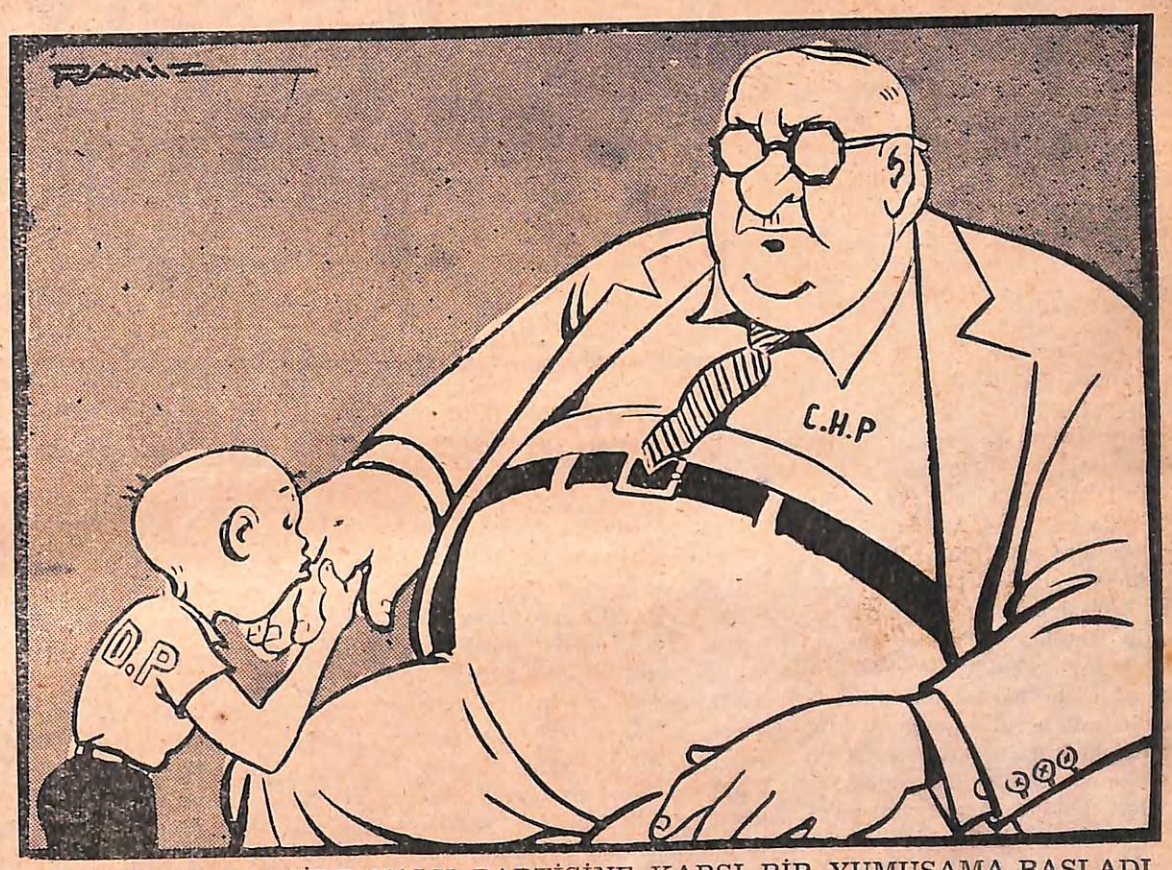

DEMOKRAT PARTİDE HALK PARTİSİNE KARŞI BİR YUMUŞAMA BAŞLADI

Öp babanın elini!

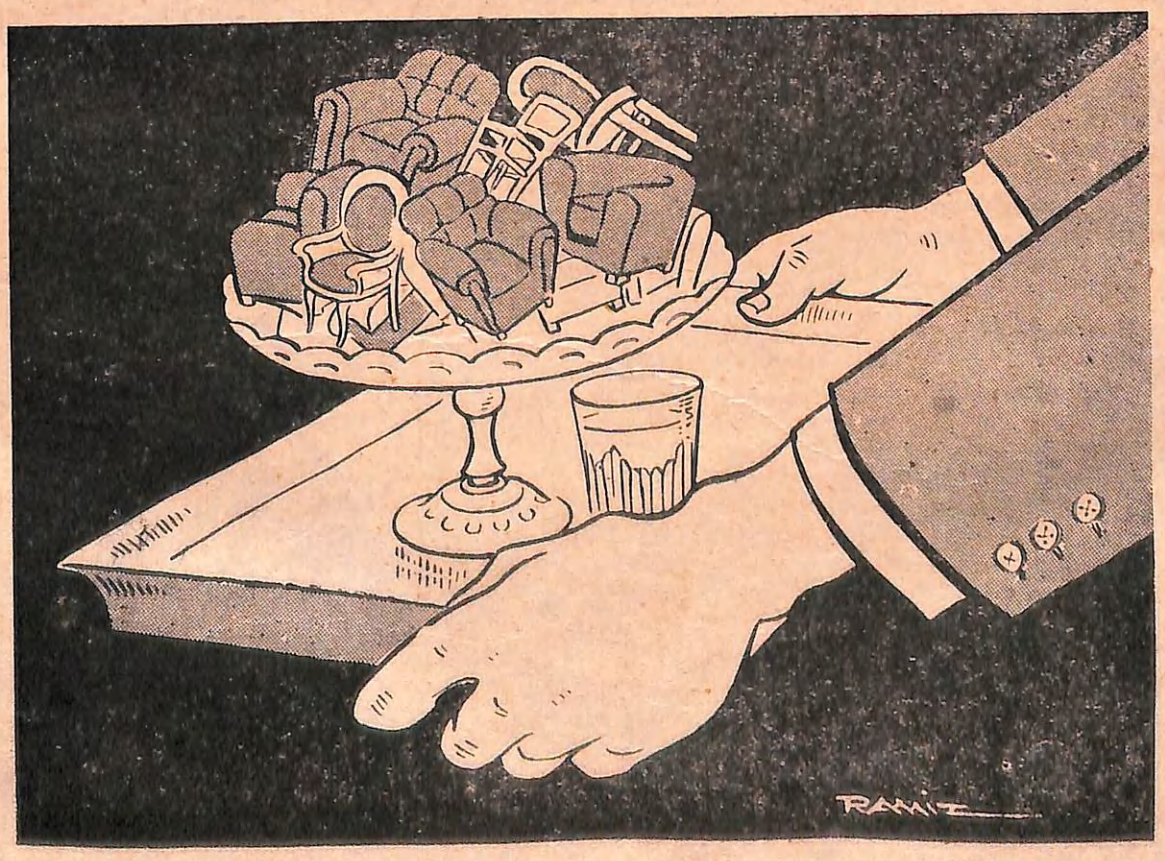

EL VE ETEK ÖPENLERE: EN TATLI BAYRAM ŞEKERİ!

ZURNADA PEŞREV

Ayna Konuştu !

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

o

Bitpazarından geçiyordum; gözüm, eskiden kalma, sedef kakmalı, büyük aynalı bir portmantoya ilişti. Bilmem, nasıl bir hisle dükkândan içeri girdim ve bu portmantonun satılık olup olmadığını sordum.

Şimdi evimin bir köşesine baba yadigârı bir halayık edâsiyle kurulan bu portmantonun aynası; sesli, sözlü bir tarih kitabı gibi bana neler ve neler anlatıyor...

— İlk beyimin de, diyor. Senin gibi bıyıkları vardı. Amma, onun bıyıkları, seninki gibi altından, üstünden kırpma, kebap pişirilen şişler gibi sipsivri değildi. Bol, büyük, yastıklı bıyıklardı. Zaten, o devirde *darlık* kelimesi bile ancak lûgat kitaplarında yer etmişti. Her şey, boldu. Elbiseler boldu; gömlekler boldu; keseler boldu; yinecek, içecek şeyler boldu; faziletli insanlar boldu; hak ve hakikat uğrunda mücadele edenler boldu; yalnız kadınların uçkuru sıkıca, muhkemce bağlanmıştı amma, etekleri boldu; çarşafların pelerini boldu; evde uşaklar, seyisler, kâhyalar, ahçılar, halayıklar, hizmetçiler boldu ;söylemesi ayıp amma herkesin, kadının, erkeğin giydiği iç pantalonlar dahi yellim, yelalimdi, püfür, püfürdü, topuklara kadar inerdi; bir *Yerli Mallar Pazarı* diye düzmece bir tesis yoktu amma, patiskalar, bürümcekler boldu.

Ayna, eyyâm görmüş, sonra servetini kaybetmiş bir kibar düşkünü gibi sanki derin derin bir göğüs geçirdi ve:

— Ya, şimdiki iç pantalonları, dedi. Bir yazma mendilden küçük, ter mendilinden büyük iç pantalonları. Sözde *modernlik*miş!

Ayna, sanki kasıklarını tuta tuta kahkahalardan kırıldı:

— Püff! dedi. Modernlik. Züğürtlüğün ismini modernlik koymuşlar. Hem sana bir şey söyliyeyim mi? Dikkat et, bu iç pantalonları kısalmağa başladığı gündenberi, talihimizde de bir küçülme, bir kısalma başladı.

Biraz düşünür gibi yaptı, hâfızasını yokladı ve devam etti:

— İç pantalonları, diz kapağına kadar kısaldığı günlerde Balkanlar elimizden çıktı.. Enver paşanın küçük, yukarı doğru kıvrık bıyıklı resimlerine gazetelerde rastladığımız zaman, iç pantalonları diz kapaklarının üstündeydi: Bütün Suriyeyi kaybettik. Yâni, millî hudutlar daraldı, kısaldı. Süratle geçen günler, iç pantalonların bacaklarına birer makas atıyor, onları kısalttıkça kısaltıyordu. Buna mukabil de, rical azalıyor, matbuata verilen hürriyet kısalıyor, idrak kısalıyor, iradımız kısılıyor, geçinme zorluğu baş gösteriyor, hamiyetli insanlar, bir bir ortadan çekiliyor; bir zevk-ü safa, bir çenk ü çağana devri zuhur ediyor; büyüğe hürmet, küçüğe muhabbet kalmıyor; padişah bile düşmanla iş birliği yapmağa kalkıyor; bir hercü merç, bir hay huydur gidiyor, bir çok kadınlarda iffet ve ismetten eser kalmıyordu. Nasıl kalabilir ve o, avuç içerisi kadar bez parçalarında iffet ve ismet nasıl muhafaza edilebilirdi?

Bu bilgiç, bu müthiş heccav ve ethes münekkid aynayı aldığıma pişman olmadım, desem, yalan söylemiş olurum. O günden beri, evde huzurum, rahatım kalmadı. Allah kahretsin, sabah evden çıkar, akşam odama girerken şöyle bir göz atayım diyorum; hani hepimizin tanıdığı zevzek, çenesi düşük, müz'iç insanlar vardır, işte onlar gibi hemen yolumu çeviriyor, başlıyor konuşmağa:

— Ne, o? Rengin gene soluk. İyi gıda alamıyorsun galiba?! Haklısın da. Eline geçen parayla bu zamanda iyi gıda alabilmek mümkün mü hiç? Ah, ah! Sen eski devirleri görmeliydin bir. Eski dediysem, öyle kalûbelâdan bahsetmek istemiyorum. Şöyle, yirmi, otuz senelik bir mazi. Böyle dört yüz, beş yüz lirayla geçim zorluğuna düşülmez; ayda iki mecidiye ile Karunlar gibi bir hayat sürülür, dosta, düşmana karşı insanın yüzü kara olmazdı: Vakıâ, 7 *Eylûl Kararı* diye, iktisadî nizamı Nasreddin hocanın kuşuna döndüren müdebbir, müessir kararlar ilân edilmezdi amma; kilerde pirinç, kömürlükte odun, sandıkta elbiselik kumaş, tencerede aş ve omuz üstünde arpacı kumrusu gibi düşünmekten serseme dönmemiş baş bulunurdu. Neydi o günler bir bilsen!!

Yahut:

— Hayır ola?!. İçerde yine sinirli sinirli söyleniyordun. Galiba yüzünü yıkamak için muslukta su bulamadın? Elbette bulamazsın! Çünkü eski hayratın da yüzüne tükürüldü. Ööö, kaka oldu! Halbuki, eskiden bir *Kırkçeşme* suyu vardı ki: mahalle çeşmelerinde güldür güldür akar; hiç bir zaman, hiç bir gün şimdiki terkos musluklarında olduğu şekilde, kuyruğu çekilmiş bir kedi gibi insanın yüzüne arsız arsız tıslamazdı. Oh olsun! Siz değil miydiniz beğenmiyen o günleri?.

— Ayol, ne oldu sana böyle? Yakan, paçan bir tarafa gitmiş. Ha, bildim, bildim: Tramvaya yahut otobüse binmişsin! Güleyim bari sizin şu medenî vasıtalarınıza! Eskiden ya bir kira arabasına atlar veya sürücünün beygirine biner; ne itilir, ne kakılır püfür püfür evlerimize gelirdik. Sizin gibi canımızı cendereye sokturmaz, kan ter içinde kalmaz, üstelik biletçiden azar işitmezdik. Kah, kah, kah, kah!.

Tövbeler olsun, bazı günler kan tepeme öyle çıkıyor ki: Birden iskemleyi kaptığım gibi bu çaçaron aynanın suratına patlatacağım, onu bin parça edeceğim geliyor. Fakat, kendi kendime kaldığım azmanlar düşünüyorum: Acaba ayna haksız mı?.

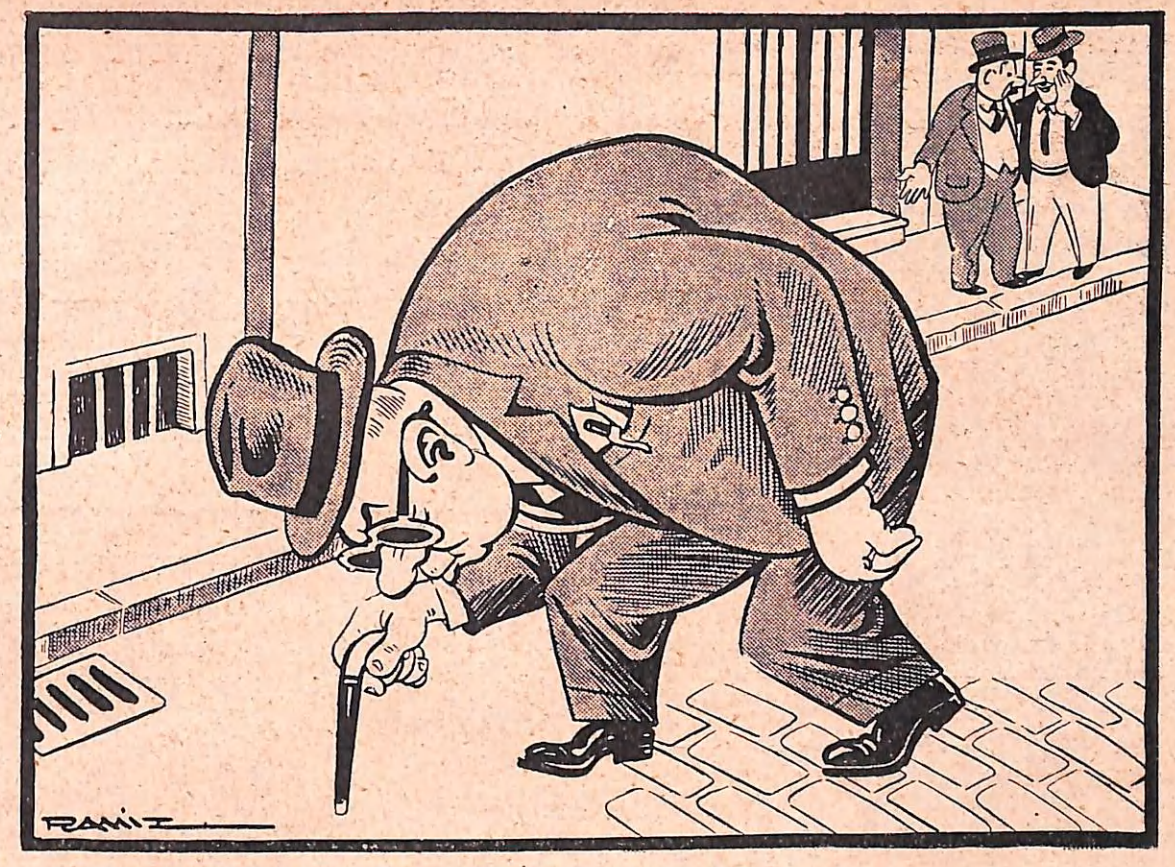

— Vah zavallı vah, anadan doğma kambur galiba?
— Hayır, kambur değil büyüklerin bayram tebrikinden geliyor!

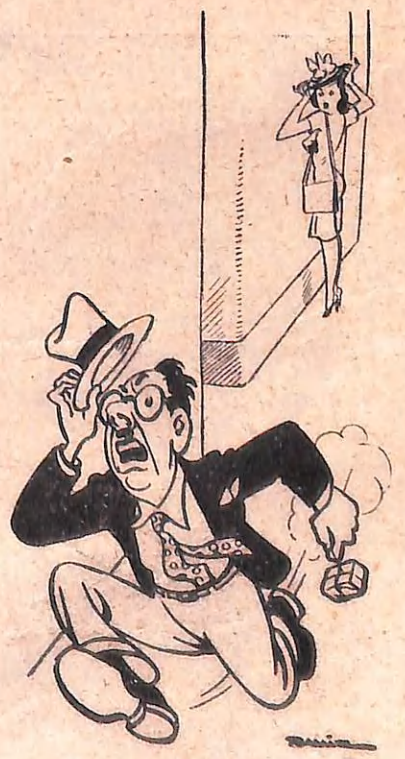

— Korkma kocacığım korkma, bir şey almak için değil, şapkamı düzeltmek için durdum!

Kadı Kızında Dahi..

Derler ki, bir memleket nûrün alâ nûr olur,
Vaktaki şehirlide, köylüde huzûr olur;
Kanunlara riâyet başlıca umûr olur,
Elbet o memleketin nasîbi sürûr olur...
Vâkıâ bizde az çok hatâlar manzûr olur:
Kadı kızında dahi bu kadar kusûr olur!

★

Bazı çıkar ortaya hafiften bir rivâyet,
Eder, dövüldüm diye, bir vatandaş şikâyet;
Filân memûr, usûle göstermeden riâyet,
Ne çıkar bir kaç şamar atıvermişse şâyet?
O da insandır elbet, sinirlenir nihâyet...
Kadı kızında dahi bu kadar kusûr olur!

★

Solcu, tûrancı, dinci diye bir kaç işgüzâr
Eder tevkifhânede dâvâsına intizâr;
Tevkifhâne dedikse demedik ya biz mezâr!
Berâet karârını, gün gelir, hâkim yazar...
Altı ay hapsettiler diye nedir âh ü zâr?
Kadı kızında dahi bu kadar kusûr olur!

Henüz adı geçmeden suçlular cedveline
Bir kelepçe vurulur bir yazarın eline;
Yazarlar cemiyeti cevab ister teline...
Boğup cevapnameyi bir lâkırdı seline,
Vebâli yükletirler jandarmanın beline:
Kadı kızında dahi bu kadar kusûr olur!

★

Kabahat mi sayılır, kısarak hürriyeti,
Buluttan nem kapıp da sağlamak emniyeti?
Ama bir kaç vatandaş çekermiş eziyeti,
Ama bir çok kişinin gidermiş haysiyeti,
Elverir ki ricâlin olsun hüsn-i niyeti...
Kadı kızında dahi bu kadar kusûr olur!

★

Gerçek diyen bulunur bu yaptığın şakaya,
Deli Ozan, ara ver bir lâhza lâklâkaya;
Ne eteğe sarılmak, ne yapışmak yakaya,
Yoktur demokrasinin tahammülü cakaya
Dilersen Akaya sor, diler Hasan Sakaya:
Bu kusurlar Kadıda dahi zor mâzûr olur!

Deli Ozan

Bu Bayram, kimler kimlerle kucaklaşup barışmalı...

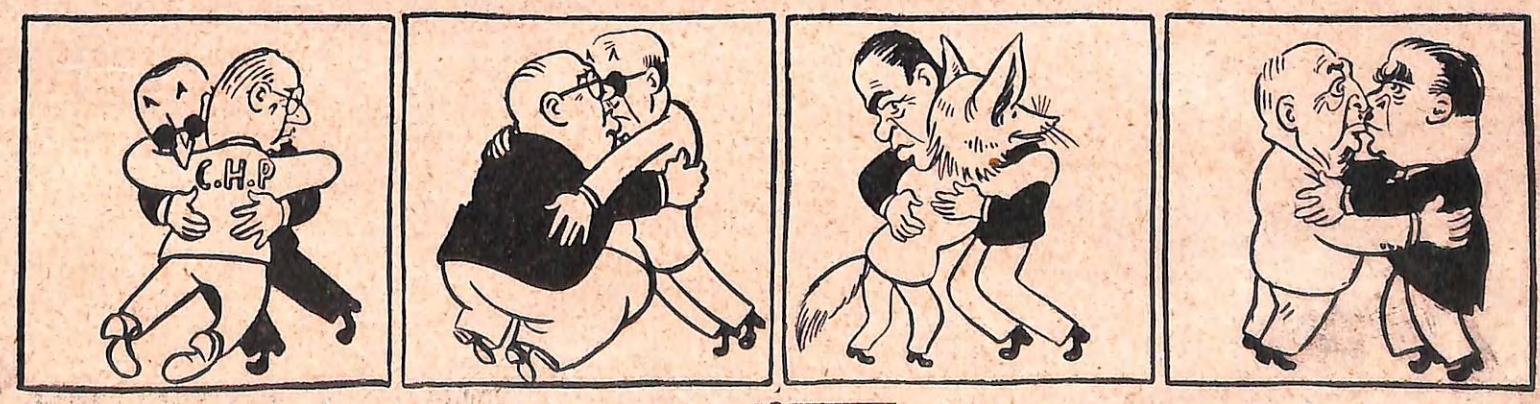

D. P. — C. H. P. ile | Celâl Bayar — Recep Peker'le | Belediye — Celeblerle | Kenan Öner — Hasan Âli - Yücel ile

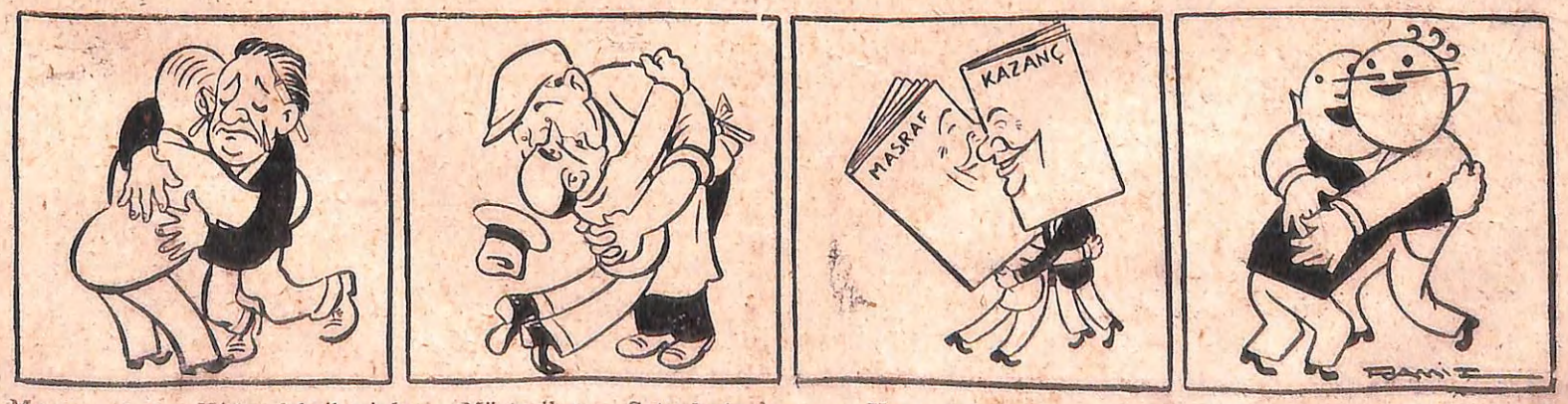

Mecmuacılar — Kâğıt fabrikasiyle | Müşteriler — Satıcılarla | Kazanç — Masrafla | Mizah — Anlayışla!

Gel benim kaşı hilâlim bize bir iyd edelim.. *(Nedim)*

Asri lügat kitabından

Adam = Gözü başka kadın görmiyen mesut adam.

Öpücük = Tatlı sözlerden sonra, «hay ağzını öpeyim!» mânasına gelen bir hareket.

Evlenme = Gizli bir anlaşmanın resmen ilânı.

Aşk = Belâlar mübareği.

Flört = Aşkın karaborsadaki nevi.

Nişan = Kadın - erkek arasındaki avda, isabetli hareket edebilmek için başvurulan teknik bir çare.

Banka = Zengine para verip fakire vermiyen garip bir müessese.

Ziyafet = Züğürdün çenesini yormak için yeni bir zengin icadı.

Monolok = Bir kadının kocasiyle konuşması.

Katalok = Bir erkeğin karısiyle konuşması.

Papağan = Yalnız öğrendiğini tekrar etmekle kalıp kendiliğinden bir şey uydurmıyan tek mahlûk.

Tramvay = Parayla satın alınan belâ.

Umum müdür = Tekzip hastası.

Gazeteci = Kendisine hayrı dokunmıyan zavallı.

Tayyare = Ayıplanmadan havalanılan vasıta.

Balık = Türkiyede denize dökülen bir yiyecek.

Alık = Rahat yaşayan adam.

KAPI KULU

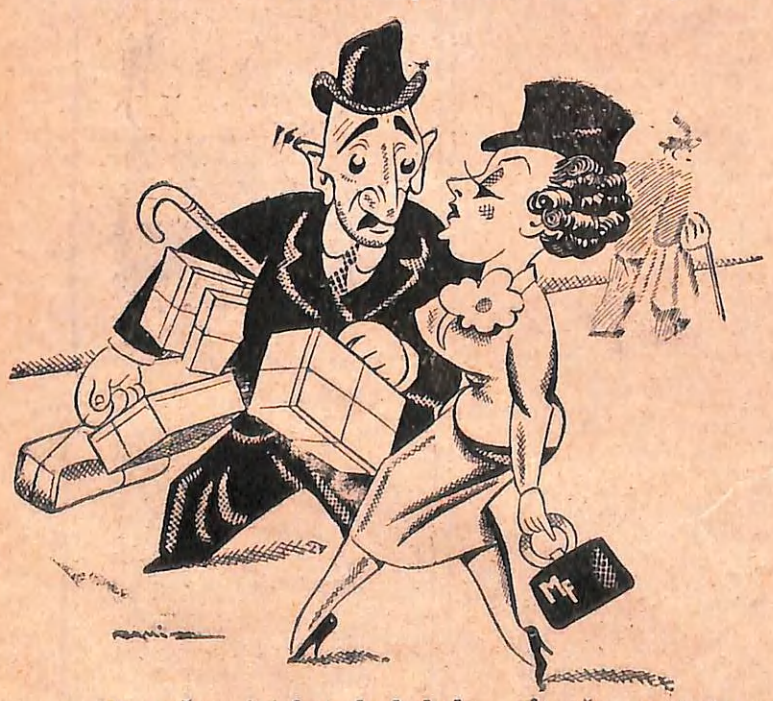

— Karıcığım, iyi hatırla bakalım, almağı unuttuğumuz bir şey var mı?

— Ne münasebet?

— Cebimde bir lira kalmış da!..

SALON

Türkiyede Görülmemiş Lüks Bir Mecmua

Çıkaran: RAMİZ GÖKÇE

MİZAH Mecmuası çıktığı gündenberi gerek Türkiye'de, gerek ecnebi memleketlerde gördüğü sevgi ve sempatiye, kalitesi her gün artan olgun yazı ve karikatürleriyle mukabele etmektedir. Müessesemiz, sevgili okuyucularımızın teşvik ve ilhamlarından cesaret alarak yakında bir de lüks mecmua çıkarmağa karar vermiştir. Öyle bir mecmua ki Türkiye'de bugüne kadar gerek nefaset, gerek tertip ve gerek baskı bakımından ne bir benzeri çıkmış, ne de çıkacaktır. Bütün dünyanın san'at ve güzelliklerini en kuvvetli kalemlerden, fırçalardan, fotoğraflardan toplayıp salonunuza getirecek olan bu mecmuayı sabırsızlıkla bekleyiniz.

Betarz-ı Kudemâ

Dediğin

Yoktur âlemde fazilet gibi mefhar dediğin
Bir meziyyet mi verir âdeme ziver dediğin

★

Para, mansıp kötü insana şeref bahşedemez
Gitse hacî mi olur, Mekkeye ester dediğin

★

Gerçi görmekte bütün işleri yektâ ise de
Neyleyim meddi hayat eyliyemez zer dediğin

★

Kanma derlerse fakat fakr-ü gınâ yeksandır
Hiç müsavi mi olur, senk ile gevher dediğin

★

Dediler: «Bak, şu bayın bankada milyonları var.»
Dedim: «Ah, işte odur talihi yaver dediğin.»

★

Başka yerlerde baş üstünde tutarlar ise de
Bînevalıktan ölür bizde hünerver dediğin

★

İster insanda güzel seçmek için zevk-ı selîm
Beş karış boylu şu ûcube mi dilber dediğin

Artık uğraşma kadınlarla sakın ey kalemim
Aşık oynar mı müennesle müzekker dediğin.

★

Bıyığın varsa da mîrim, sana erkek diyemem
Çünkü vadettiği bir şey'i yapar er dediğin

★

Gün gelir belki kavuklar değişir ey (Falih)
Başının tâcı olur şimdi sebükser dediğin

★

Bembeyaz yüzle dolaşmakta bugün karşında
Senin evvelce: «kızıllarla beraber» dediğin

★

Sonra bilmem ki nasıl kalkışacak te'vile
Çünkü pek aykırı lâf etmede (Esmer) dediğin

★

(Lûtfi Kırdâr) a demiş: «fâtih-i sâlis» birisi
İşte bak böyle yapar, yaptı mı (Cağfer) dediğin

★

A bayım, eyle hazer, uymağa gelmez, zira
Mahveder âdemi bir sözle suhanver dediğin.

Râsıt

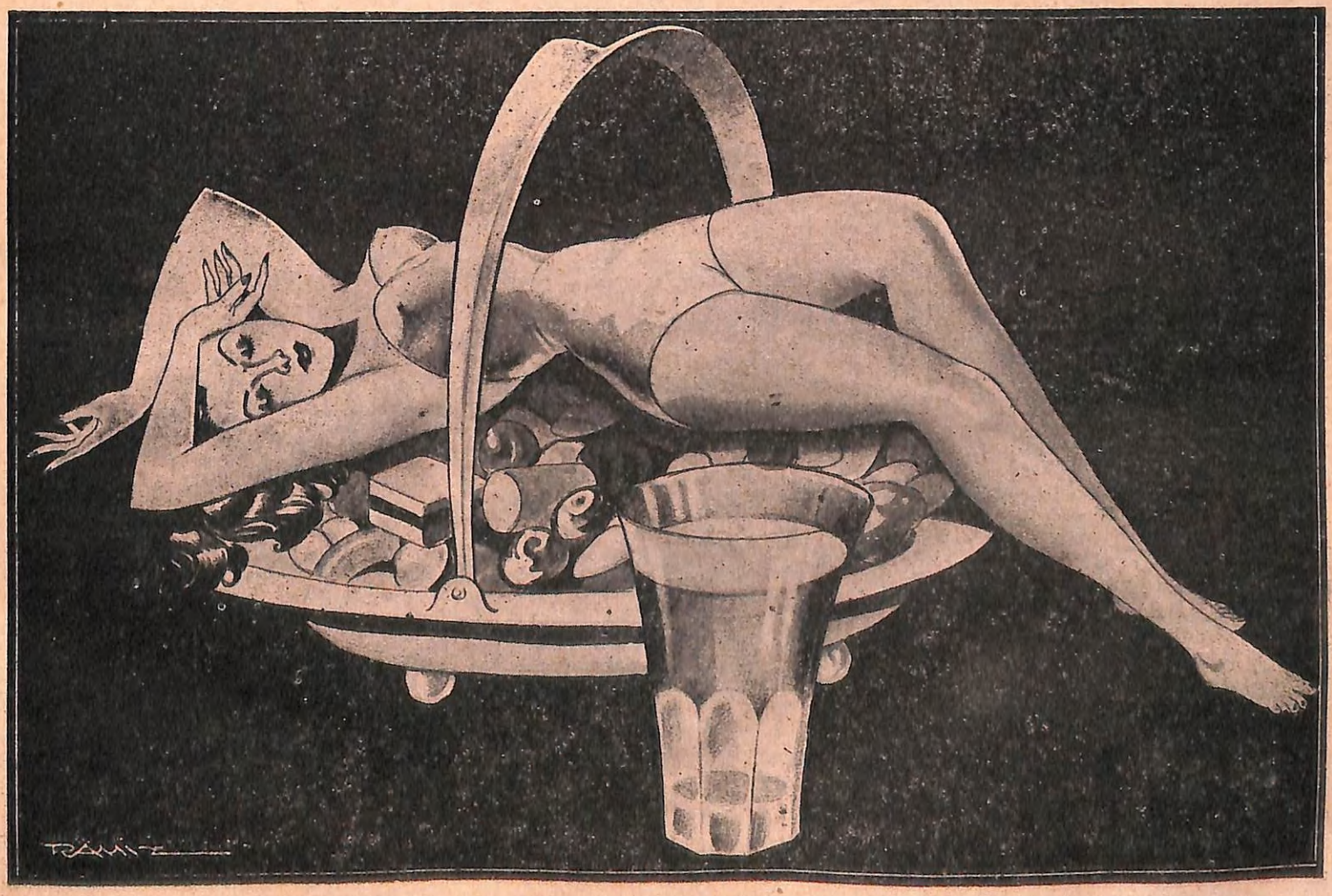

BAYRAMDA: ŞEKERLEME

Bana Göre:

Münasebetsizlik

Yazan: Hamdi Varoğlu

Nasreddin Hoca merhumunkiler gibi dostum Burhan Felek'in repertuarına dahil olduğu için yazıma meşhur «Münasebetsiz Mehmet Efendi» fıkrasiyle başlamak münasebetsizlik olacak ama, doğrusu, münasebetsizliğin bundan daha tipik bir örneğini bulmak zor.

Padişah, adını işide işide merak etmiş, huzuruna çağırtmış, şu «Münasebetsiz» lâkabının nereden geldiğini öğrenmek için Mehmet Efendiyi iskandil ederken, beriki damdan düşercesine sormuş:

— Efendimiz zurna çalarlar mı?

— Hayır; neden sordunuz?

— Bendeniz de çalmam da!

Padişah, Mehmet Efendiye münasebetsiz diyenlere yerden göğe kadar hak vermiş.

Münasebetsizlik, bir bakıma ilim gibidir: Hududu olmıyan, nerede başlayıp nerede bittiği bilinmiyen, geniş, derin bir umman. İçinde kulaç atmasını bilen üstadlar, münasebetsizlik bahsinde bazan şaheserler yaratırlar. Zor iştir gerçi; amma, tıpkı körlük gibi, münasebetsizliğin de anadan doğması vardır, sonradan olması vardır; onun için, bir münasebetsizin halkai tedrisinden geçip münasebetsizlik öğrenmek pekâlâ mümkündür.

İrili ufaklı münasebetsizlikler içinde benim, on numara değilse bile mutlaka sınıf geçecek kadar not verdiğim bir tanesi vardır ki, hani mevcut olmasaydı, icat edilmeğe değerdi.

Çoğu zaman, âdeta etraftakiler alkışlasınlar diye yapılmış gibi, kalabalıkta vukua gelir. Bir sigara yakmak istersiniz, bakınır, aranır, kibrit bulamazsınız. İki adım ötedeki sigara sehpasının üstünde bir kutu kibrit vardır. Onu almak için yerinizden kalkarsınız.

Vay efendim, sen misin kalkan. Mecliste hazır bulunan sultanî tenbellerden biri, hemen atılır:

— Hazır ayaktasın, bana bir su versene.

Al lâkırdıyı, rafa koy. Ayaktayız, anladık. Ama, a iki gözümün elifi ben kendime kibrit almağa kalktım, sana su vermeğe değil, hem, kibrit şuracıkta, elimi uzatsam alırım; halbuki sürahi tâ falan yerde. Oraya kadar gitmek var, meydanda değilse bardağı arayıp bulmak var, suyu doldurup sana getirmek, bardağı tekrar geri götürmek var. Haydi bunları da yaptık, «Hazır ayakta» bulunmak bir suçmuş gibi cezasını çektik diyelim. Ya biri daha, kendisinde

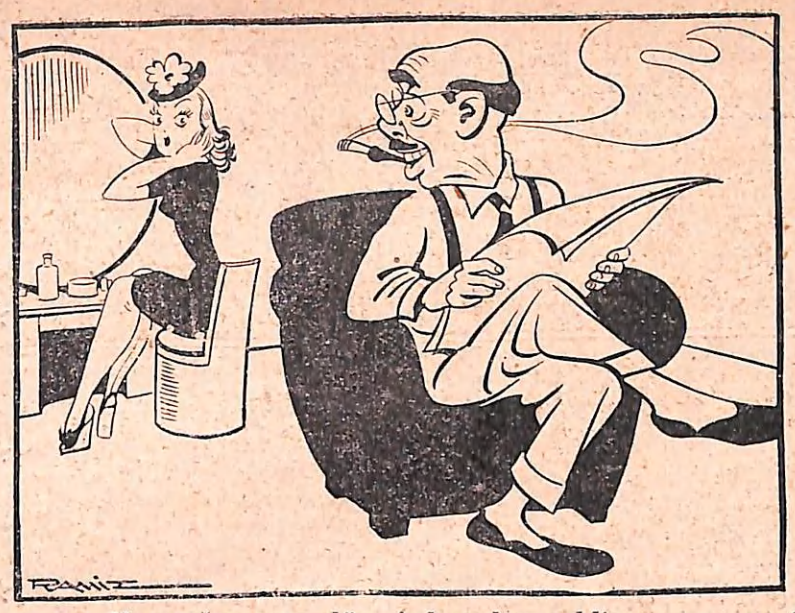

— Kocacığım, sen dün Ankaradan geldin, oranın nesi güzel?

— Dönüşü karıcığım, dönüşü!

ayni hakkı görür de, bir başka emir de o verirse?

Ama beriki oralı değildir. Babasının uşağına emir verir gibi, ayağa kalkan mücrimi sakalığa memur etmiş, tekrar söhbetine dalmıştır.

Münasebetsizlik, ne denir ?

★

Lâf anlatıyorsunuz. Hattâ, bahis mühim olduğu için, hararetlenmişsiniz. Tam tatlı yerinde keser:

— Aman dur, aklıma bir şey geldi, lâfını unutma.

Ondan sonra, bir yılan hikâyesidir tutturur. Anlatır, anlatır, anlatır. Dinleyenlerin çene kemiklerinde bir hayli gidişmelere sebep olduktan sonra, tek virgül bile koymadığı hitabesini nihayet bitirir. O aralık, sizi susturup lâkırdıyı ağzınızdan aldığının nasılsa farkına varmış gibidir. Döner, lûtfen sorar:

— Sen bir şey anlatıyordun galiba..

Bu galiba, hazretin asıl münasebetsizliğini solda sıfır bırakan bir tüydür.

★

Şu türlüsüne, yolda rastgelmek ayrı bir felâket, ziyaretine gitmek ayrı belâ, hele müşarünileyhin ziyaretini kabul etmek

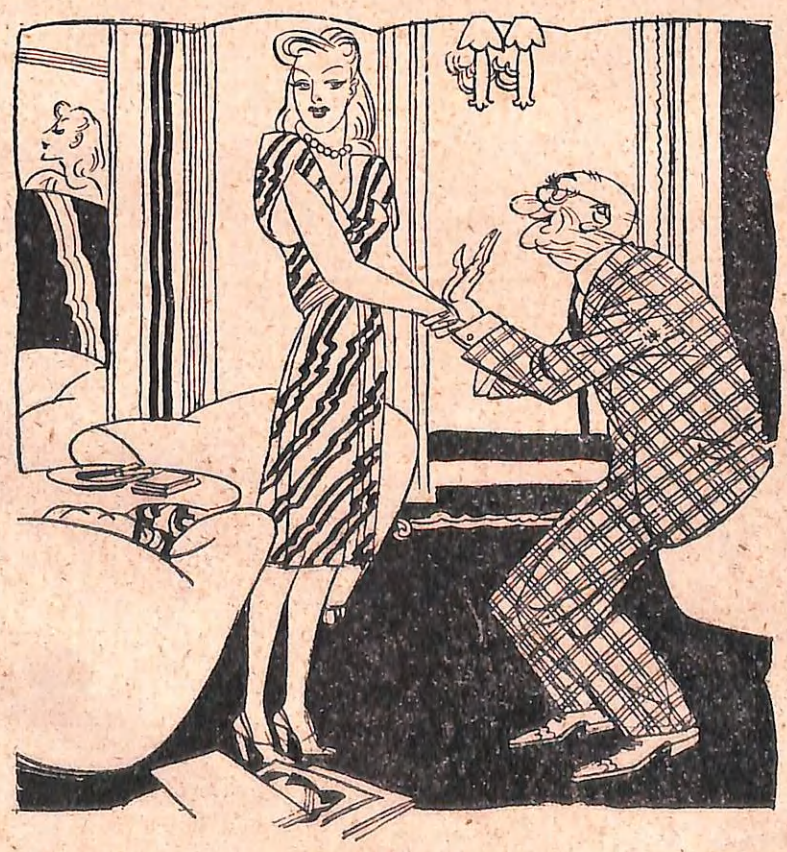

— Parmağına şövalye yüzük, kollarına bilezik, gerdanına inci kolye, otomobil, apartıman, daha başka ne takdim edeyim sana?

— Genç kâtibini!

facialarn faciasıdır. Usulen hatır sorar, siz cevap verirsiniz; sonra siz sorarsınız, o cevap verir. Buraya kadar âlâ. Ama, bundan ötesi, medet Allah!.

Hâfızası fındık kabuğu kadar, sözlüğü de miniminicik olduğu için, beş dakikalık hoş beşten sonra bizim ahbabın lâf dağarcığının dibine darı ekiliverir. Tarih gibi, tekerrürden ibaret bir adamdır. Lâf vâdisinde bir stoperden sonra, geri döner, yine başlar:

— Eee, daha nasılsın bakalım?

Birincisinde çok şükür dediniz se, ikincisinde, değişiklik olsun diye elhamdülillâh dersiniz.

Karşılaştığınız zamanki merhabasiyle, yakanızı bırakmak lûtfunda bulunduğu andaki vedaı arasında, kulaklarınızı mütemadiyen bu hatır sorma ile uğuldatmış, siz de, kendisinden sonra yüzlerini göreceğiniz eşe dosta, halinizden hoşnutluk ifade edecek mecal bırakmamıştır. tır.

Fıkrası bile vardır. Adamcağızın böyle bir münasebetsiz ahbabı varmış. Aksi gibi, sıkca sıkca da buluşurlarmış. Her seferinde, yüzlerce defa «eee, daha daha nasılsın bakalım?» lâfını dinlemekten usanan zavallı, bir gün kararını vermiş. Yine böyle hal hatır istifsarı başlayınca, yerinden fırlamış: «Azıcık dur, şimdi gelirim» demiş, odadan çıkmış. Biraz sonra, kolları dirseklerine kadar sıvalı ve ıslak, dönüp gelmiş:

— Bak, demiş, inanmazsan dokun, ıslaktır. Şimdi abdest aldım, geldim. Vallahi, billahi, tallahi iyiyim. Bir daha da sorma, hafakanlar boğacak.

★

Lâkin, bütün bunlara razı olmalı. Ne de olsa, zararları, insanı bir parça sinirlendirmekten, kafasını kızdırmaktan öteye geçmez. Kimi tenbeldir, iş buyurmaktan hoşlanır. Kimi gevezedir, konuşmadan duramaz. Kimi lâf eder, söz söylüyorum sanır.

Asıl, düşman başına dedikleri neviden bir müsebetsiz vardır ki, Allah şerrinden korusun.

Böyelsinin bir iki türlü ismi vardır, kimi densiz, kimi ukalâ, kimi de çamdeviren.

Münasebetsizliğin bu çeşitli şubelerine mensup ahbapların münasebetsizlikleri daima zararlı olur. Karı koca kavgalarında, isimleri daima bir takım rütbeler tevcih edilerek anılır. Şu neviden cevherler yumurtlarlar.

— Vaay efendim, şükür görüştüğümüze! Geçen çarşamba günü Bebek bahçesinde şöyle uzaktan gördüm; seslenecektim ama, vazgeçtim.

Bu iltifat savrulurken, refikanız hanım yanınızdadır ve zatıaliniz, geçen çarşamba günü, Bebek bahçesine meselâ bir başkasiyle gitmiş, fink atmışsınızdır.

Çömezin Röportajları:

58

Bayramda El Öpüp Ne Hediyeler Aldım !

Çizen: RAMİZ

İstanbul Belediyesinden: Londra mamûlâtı mendil!

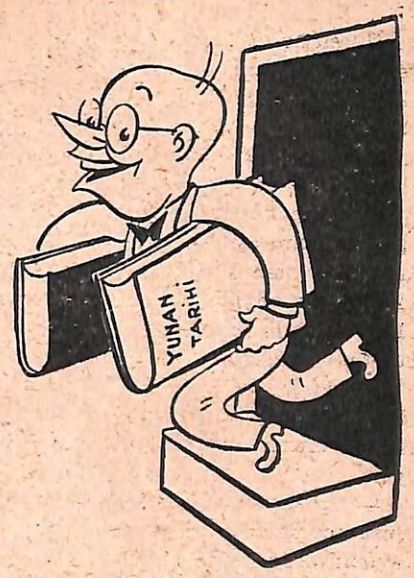

Şehir Tiyatrosundan: Yunan tarihi!

D. D. Y. dan: Tahtakurusu!

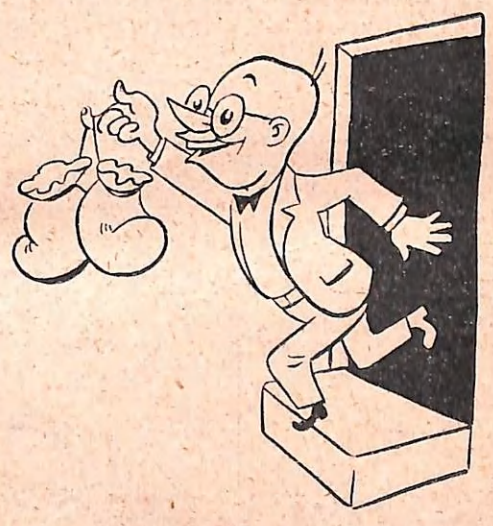

Tramvay İdaresinden: Boks eldiveni!

Telefon Müdürlüğünden: Sabır taşı!

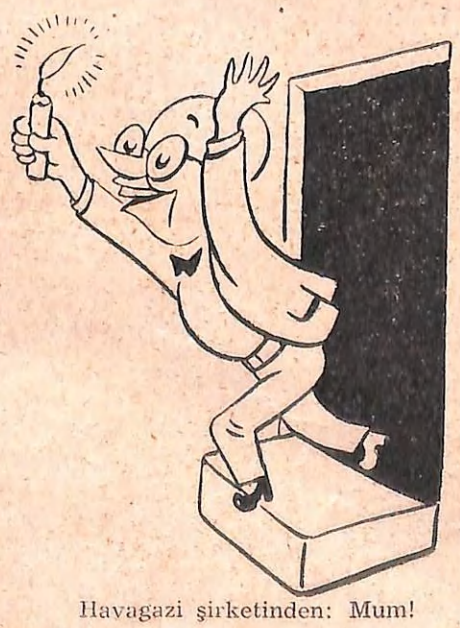

Havagazi şirketinden: Mum!

Sular idaresinden: Bir bardak soğuk su!

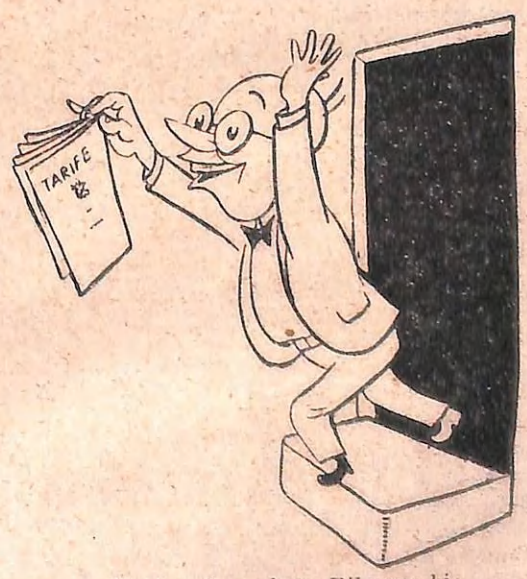

Denizyollarından: Bilmece kitabı!

Hikâye

Nişan Yüzüğü

Yazan:
ÇALÇENE

Nureddin'in arkadaşları dehşetli sinirlenmişlerdi. Hepsi de kendisine: «Deli» diyorlardı. Sebep de Fehametle nişanlanmasiydi. Onlara göre, Fehamet, hem ahlâksız bir züppe, hem de çok çirkin bir insandı. Nureddin gibi zengin, asîl, kibar, güzel ve istikbali olan koca bir mimarın kalkıp da böyle miskin, mendebur birisiyle nişanlanması ancak delilikle kabili telifti.

Nureddin, bütün arkadaşlarını büyük bir sabırla dinliyor, lâflarını bitirir bitirmez gülümsüyor:

— Haksızsınız, diyordu. Bir insanın çirkin olması, kendisiyle evlenilmeğe mâni değildir. «Ahlâksız» diyorsunuz. Daha iyi ya, böyle bir ahlâksızı iyi yola sevketmek insanlık vazifelerimizin başında gelmez mi?

Fakat, arkadaşları, bu nükteye dudak büküyorlar, birbirlerinin yüzüne bakıyorlar:

— Deli, diyorlardı. İyice delirmiş, zivanadan çıkmış. Yoksa, böyle bir halt eder miydi? Fehameti almakla bütün istikbalini, mevkiini kaybediyor da farkında değil.

Bütün bu lâflar, Nureddin'in bir kulağından giriyor, öteki kulağından çıkıyordu. Çünkü, o, Fehameti seviyordu, çıldırasıya seviyordu. Onun, küçük bir jesti Nureddini can evinden vurmuş, kendisine adamakıllı bağlamıştı.

Nureddin hassas bir adamdı. Zişanla gizli gizli sevişiyorlardı. İstanbulun yüksek sosyetesi artık saklanması imkânı olmıyan bu aşktan hürmetle bahsediyor, onların pek yakında nişanlanmasını bekliyordu.

Fakat, bir gün hayretle gördüler ki: Zişanla Nureddin selâmlaşmıyor ve gene hayretle (Cumhuriyet) gazetesinde okudular ki; çirkin Fehametle Nureddin nişanlanmışlar!

Bu nasıl ve neden olmuştu? Koca sosyete, bu düğümü çözmeğe günlerdenberi uğraşıyor, fakat muvaffak olamıyordu. Ne sureti haktan görünerek Nureddin'in veya Fehametin ağzını arayanlar, ne de işin aslını Zişandan öğrenmeğe kalkanlar işlerine yarayacak bir dedikodu mevzuu bulabilmişlerdi. Fakat, hepsi de inanıyordu ki, ortada kendilerinin bilmediği bir mesele vardır.

Halbuki, mesele gayet basitti. Adada verilen bir balodaydı. Zişan, annesi, babası ve dayısının oğlu Turgutla beraber bir masada oturuyor ve sık sık Turgutla dansa kalkıyordu.

Nureddin bir aralık Zişanı dansa kaldırdı ve kulağına fısıldadı:

— Bu, senin Turgudun halini hiç beğenmiyorum. Oldukça sulu bir oğlana benziyor. Şununla dans etmekten vaz geç.

Zişan, dudağını büzdü. Kıskanılmanın evrdiği büyük bir gurur ve hodbinlikle :

— Rica ederim Nureddin, dedi. Beni akrabalarımdan kıskanacak kadar mânasız bir kafan varsa, şimdiden geriye dönmek daha iyi olur.

Nureddin, bu cevap karşısında âdeta afalladı. Bu ne demekti? Karşılıklı bir sevgiyle birbirlerine bağlı insanlar, hiç bu şekilde bir mütalea yürütebilirler, böyle saçma bir teklifte bulunabilirler miydi? Yoksa, Zişan, evlendikleri zaman kendisini bir kukla mevkiine mi koymak istiyordu?

Dans bitinceye kadar, Nureddin ağzını açıp Zişana başka bir tek eklime söylemedi. Onu masasına bıraktıktan sonra, kendi yerine dönerken hep bunları düşünüyor:

— Oğlum, diyordu. İlk tehlike işareti verildi, aklını başına devşir. Yoksa yandığının resmidir!

Az sonra, yanına Fehamet gelmişti. Ona:

— Hayır ola Nureddin bey, demişti. Ne kadar dalgınsınız!

Nureddin, yerinden kalkmış:

— Affedersiniz, demişti. Biraz başım ayrıyor da. Oturmaz mısınız?

Fehamet, hemen zarif çantasını açmış, çıkardığı aspirini Nureddine uzatmış:

— Vah, vah! demişti. Bu güzel başlayan geceyi size zehir edecek.

Zişan, nisbet yapar gibi durmadan Turgutla dans ediyor, Nureddini çıldırtmak ister gibi başını onun omuzuna dayıyor, baygın gözlerle Turgud'un gözünün içerisine bakıyordu.

— Şu zamane gençlerinin hiç terbiyeleri yok... Beni görüyor da bayram diye kızımın elini öpüyor!.

Bir aralık Fehamet'in tanıdığı genç bir erkek masalarına yaklaştı, derin bir reverans yaptı. Ona:

— Lûtfeder misiniz? dedi. Bu dansı beraber yapalım!

Fehamet, nazik bir tavırla:

— Affınızı rica ederim, dedi. Başım çok ağrıyor da..

Delikanlı gider gitmez de:

— Böyle insanlara ne kadar sinirlenirim, dedi. İnsanın yanında bir erkek varken hiç dans teklifinde bulunulur mu?

Bu sözler, Nureddin'in kafasından bir fikrin şimşek gibi geçmesine sebep oldu. O, böyle bir huya malik bir kadınla evlenebilir ve mesut olabilirdi. Fehametin yüzüne dikkatle baktı: Gözleri biraz çekik, yüzü biraz tatarımsıydı. Fakat fevkalâde mütenasip bir vücudü vardı. Üstelik alabildiğine de zekiydi. Ailesinin de hali, vakti mükemmeldi.

Biraz sonra dansa kalktılar ve Nureddin:

— Sebebini sormayınız, yalnız teklifime olur veya olmaz diye cevap veriniz!

Dedi. Fehamet, müteredditbir tavırla yüzüne bakarken, o, ilâve etti:

— Benimle evlenir misiniz?

★

Nureddin çıldıracak gibi olmuştu. Bütün arkadaşlarının aleyhinde bulunduğu; buna rağmen, kendisiyle evlenmekte ısrar ettiği Fehamet, bugün ona yüzüğünü iade etmişti. Yazdığı küçük bir mektupta da:

«Nişanı bozduğumu üzülerek zildiriyorum, diyordu. bunun sebebini hiç bir vakit öğrenemiyeceksiniz. Fakat, mesut olmıyacağımıza ben hükmettim.»

Nureddin gözlerini silip silip mektubu okuyor, her an biraz daha apdallaşıyordu. Dün akşam, ne kadar tatlı tatlı konuşmuşlar ve ayrılmışlardı.

Odasına, Fehametin düşmanlarından Aziz girdi:

— Ne oldu sana böyle? dedi. Kederli gibi bir halin var.

Nureddin içini çekti:

— Sorma Aziz, dedi. Fehamet yüzüğü iade etti.

Aziz güldü:

— Üzülme kardeşim dedi. Beterin beteri vardır. Ya şişmanlasaydı da, yüzüğü parmağından çıkaramasaydı. O zaman ne yapardın?!.

FIKRALAR

Tek taraflı harp

Karakola bir adamı getirmişlerdi. Komiser polis memuruna:

— Bu adamın suçu ne? diye sordu.

— Sokakta bir şoförle kavga ediyordu.

— Peki, şoför nerede?

Polis cevap verdi:

— Ortada şoför falan yoktu, efendim. Onun için aldım getirdim ya!

Medeniyetin faydası

Halil Lûtfi bir arkadaşını tenkit ediyordu:

— Vallahi sana şaşıyorum birader! Milyoner misin yoksa mirasyedi misin? Sevgilinle daima telefonla konuşuyorsun! Buna para mı dayanır! Mektup yazsana! On beş kuruşla dünyanın lâkırdısını edersin...

Ötekisi güldü:

— Ağzımın tadını aldım ben azizim! Bundan evvelki nişanlımla hep mektuplaşırdım. Ondan sonra telefonun faydasını anladım.

— Ne gibi?

— Telefon muhaverelerini bir araya toplayıp kurdele ile bağlamak kabil değil!

Akıllı işi mi?

Kadın ve içki yüzünden aklını kaybetmiş, timarhaneye düşmüştü. Bir gün doktor Fahrettin Celâl, hastaları muayene ederken bu şehvet ve işret kurbanını karşısına çekti:

— Seni serbest bıraksak içkiden, kadından vazgeçer misin? diye sordu.

Hasta derhal:

— Geçerim efendim, diye cevap verdi.

O zaman Fahrettin Celâl gardiyana seslendi:

— At şu herifi içeri! Daha akıllanmamış!

Cennet-i âlâ!

Değerli sanatkâr Kemal Tözem'in bir arkadaşı iç güveyisi olarak evlenmek üzereydi. Alacağı kızın son derece namuslu, dürüst, zeki, akıllı, okumuş, gezmiş, görmüş, dirayetli, maharetli olduğundan bahsediyor, üstelik son derecede güzel olduğunu söylüyordu.

Kemal Tözem:

— Allah Allah! dedi. Cennete ne zamandanberi iç güveyisi almıya başladılar?

Ay çiçeği

Nizamettin Nazif, akşam eve gelince, sofranın üzerine bir vazo içinde bir iki soluk çiçek konulmuş olduğunu gördü. Hiddetle hemen hizmetçiye bağırdı.

— Kim koydu bu çiçekleri buraya?

Hizmetçi sakin bir tavırla cevap verdi:

— Hanımefendi koydular, efendim.

Nizam, hiç renk vermedi:

— Ya, dedi. Öyle mi? Ne güzel çiçekler!

Hiddet

Sokakta karşılaştılar. Hoş beşten sonra biri:

— Ahmed'i görüyor musun? Ne haber? diye sordu.

Öteki surat asarak:

— Bırak, canım! dedi. Geçen gün bana bir mektup yazmış. Kırk yıldan kalma bir borcum var, onu istiyor. Hem de nasıl bir mektup:

— Nasıl? Yoksa küfür mü ediyor?

— Küfretmesine ediyor ama, ona kızmadım. Küfürleri yerinde kullanmasını bilmiyor. Hele imlâsı öyle bozuk ki; şeytan «kalk git de kafasını kır!» diyor.

İleri marş!

Alman orduları batı cephesinde müthiş bir bozguna uğramışlardı. Genel Kurmay Başkanı vaziyeti Hitler'e anlatırken:

— Durum çok kötü, Führerim! dedi. Ne yapacağız? Geri mi çekileceğiz?

Hitler kızmıştı:

— Ne münasebet! diye bağırdı. Deli mi oldun sen! Alman ordusu hiç geriler mi? Orduya: «Geldiğiniz yere doğru ilerleyin!» emrini veririz!

Parça

Üstat Nuri Halil Poyraz'ı, bir dostu yemeğe davet etmişti. Fakat üstat o akşam çağırıldığı eve telefon etti:

— Bu gece beni beklemeyiniz efendim, dedi. İlham geldi. Gayet mühim bir parça ile meşgulüm. İşimi bitirmeden gelemem..

Arkadaşı cevap verdi:

— Olsun... Onu da alıp getiriniz... Yemeği beraber yeriz...

Tahliye davası

Arkadaşını telâş içinde gördü:

— Hayır ola. Nereye gidiyorsun böyle?

Öteki acele acele cevap verdi:

— Sorma kardeş. Bizim refika gebe de tahliye davası açmağa gidiyorum!

MİZAH Ciltleri Yapıldı

1 — Mecmuamızın yirmi altışar sayılık birinci ve ikinci ciltleri hazırlanmış ve satışa çıkarılmıştır.

2 — Ayrıca mecmuamızın koleksiyonunu yapan okuyucularımız için de yalnız cilt kapakları yaptırılmıştır.

3 — Ciltler Amerikadan getirilmiş olan ve pantazot denilen soğuk, hattâ sıcak su dökülmelerinden bile bozulmıyan fevkalâde nefis ve sağlam olarak mücellit Bay Nuri tarafından yapılmıştır.

4 — Sayın okuyucular tarafından gönderilecek mecmuaları kabul edemeyiz.

5 — İstanbulda olan ve olmıyan okuyucularımıza istedikleri takdirde ücreti mukabilinde cilt kapakları göndeririz. Kendileri ciltletirler.

6 — Ciltlerimizin beheri mecmualariyle birlikte (750) kuruştur.

7 — Yalnız cilt kapaklarımız (300) kuruştur.

8 — Posta ücreti (25) kuruşu ayrıca gönderilmelidir.

9 — Cildimiz gayet az miktardadır. En güzel bayram hediyesidir.

10 — Almak istiyenler idarehanemize müracaat etmelidirler.

Sahibi ve yazı işlerini
İdare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

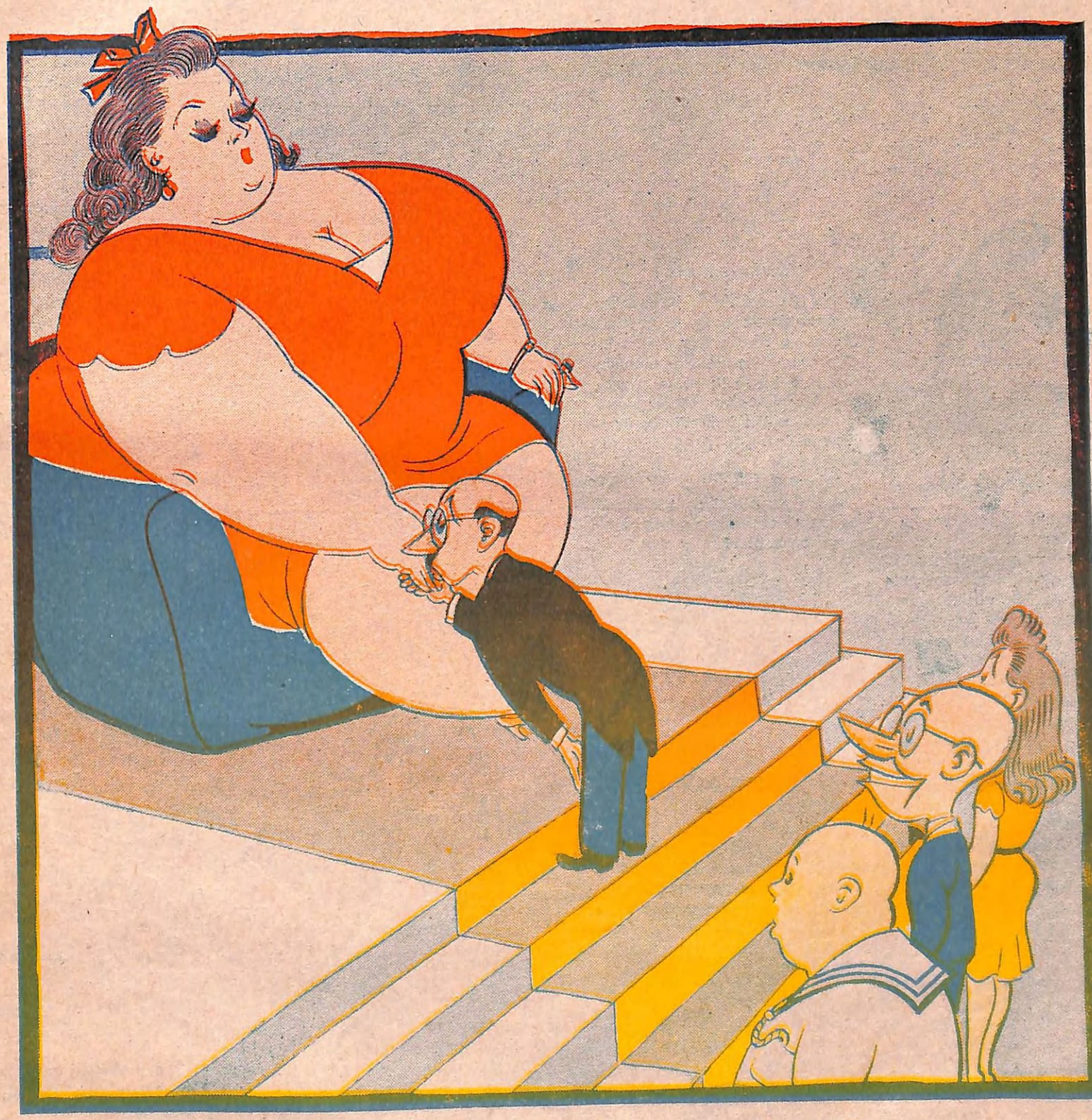

TOMBUL TEYZE BAYRAM TEBRİKLERİNİ KABUL EDİYOR..

Çocuklar — El öpmeğe en küçüğümüzden başladık, haydi bakalım şimdi sıra kimde ise buyursun!

T.T POSTASI

Salihli: Hakkı Yerliler

S — Teyzeciğim, duyduğumuza göre atom enerjisi ile aya çıkmak için yapılacak tecrübeye ilk müracaat eden (zavallı fedai) kocanız olmuş. Amerikalılar da kocanızı her cihetçe muvafık görmüşler ve kabul etmişler. Sizin bu olup bitenlerden haberiniz var mı?

C — Haberim yok. Maamafih (mes'ut fedai) kocam [illegible] kendi enerjisi ile bir (ay parçasına) düşmüştür. Artık başka bir yıldıza gitmek ihtiyacında değildir. Saygılar!.

İzmir Eşref Paşa: R. Alkan

S — Tombul Teyze İstanbullu mudur, İstanbullu olsa kendisi gibi tombul dayı alırdı?.

C — İstanbulludur. Fakat biraz geç davrandığı ve bütün İstanbullular tombul dayıları kapıştıkları için kendisine kala kala dayıların en zararsızı kalmıştır!.